

إثنا عشر رسالة

[90] فقه مبين شده است از علماء خاصهء بعضى واز فقهاء عامه شافعي و ابو حنيفة ميگويند بعد از استجمار احجار ثلثه بطريق مقرر شرعى محل همان بر نجاست باقى ميمانند و استجمار همين (سبب) صحت نماز و عفو از نجاست محل ميشود و محل را طاهر نميسازد چه عين نجاست اگر چه زايلىست اما اثر باقيست مسأله رايحه اعتبار ندارد و زوال آن در طهارت محل شرط نيست مطلقاً بدليل نص و اجماع در استجمار زوال عين و رطوبت براز معتبر است و بقاء اثر ضرر ندارد و در استنجاء بآب زوال عين و اثر شرطست و بقاء رايحه منافی حصول طهارت نيست مسأله اگر باستعمال ادوات استجمار عين نجاست زایل شود و بعد از زوال عين تأثير هوا يا حرارت آفتاب سبب زوال رطوبت نجاست و و منشأ حصول جفاف و در محل باشد طهارت حاصل است و لازم نيست كه استعمال آلات سبب جفاف شود مسأله تحريم استقبال و استديار قبله در حال استنجا همچنانكه در حال قضاء حاجت حرام است محل نظر است و جانب حكم بتحريم اقويست بدليل قول ابى عبد الله الصادق عليه السلام يعقد له كما يعقد للغايط و روايت از مراسيل صدوقست در فقيه واز مسانيد شيخ
